

seekers; b) methodology and theory of creativity as the most productive type of human energy and activity, including education; c) the latest concepts of creative self-realization of the person as the only reliable source of its survival, productive development and acquisition of social importance. It was found that creativity is the main feature of cognitive activity of educational subjects. Three main forces of cognitive and creative activity have been identified: stable motives for creative search for knowledge; heuristic abilities; possession of formative and diagnostic methods of heuristic activity. The peculiarities of the purpose and content of educational heuristic activity are revealed, which significantly increases the efficiency of the educational process, which turns into a dialectical unity of search, transformation (reconstructive), constructive and creative activity of educational subjects. The necessity of their motivated cognitive-creative independence, developed skills of dialogic interaction, mastering of certain heuristic educational techniques for the purpose of creation of educational products significant for students is revealed. Therefore, it makes sense for the heuristic education system to become leading, successful, attractive, effective for teachers and students, for a democratic state and its citizens.

Key words: institution of higher education, creative self-realization, heuristic education, types of heuristic activity, heuristic techniques, cognitive-creative independence, educational products.

УДК 378.14

DOI <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2021.82.26>

Олексієнко Л. А., Богатирьова Г. А., Бойчук Н. А.

ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ СТУДЕНТІВ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ

У статті висвітлено проблеми теорії і практики компетентнісно орієнтованого навчання у закладах вищої освіти. Охарактеризовано формування комунікативної компетентності здобувачів вищої освіти як комплексне поняття, що є системою обґрунтованих педагогічних дій та цілеспрямованих заходів, які впроваджуються у науково-освітній процес закладу вищої освіти. Визначено зміст поняття "дистанційна освіта" як можливість віддаленого навчання та отримання необхідних знань у будь-який зручний час, розглянуто основні характеристики дистанційного навчання. Наголошено, що формування комунікативних компетентностей студентів в умовах дистанційного навчання забезпечують такі види діяльності викладача: встановлення комунікативних зв'язків, сприяння адаптації студентів, співпраця, спонукання, діагностика навчальних досягнень, використання різноманітних дидактичних методів задля розвитку індивідуальних якостей студента. З'ясовано, що найпоширенішими моделями дистанційного навчання є екстернат, навчання в університеті, співпраця різних навчальних закладів, автономні освітні установи, автономні навчальні системи, дистанційне навчання з використанням мультимедійних програм. Установлено такі складники ефективності дистанційного навчання: ефективна діяльність викладача та студента, використання педагогічних технологій, ефективність підготовлених методичних матеріалів, ефективність зворотного зв'язку. Проаналізовано ефективність дистанційного навчання на основі комп'ютерних комунікацій. Водночас визначено проблеми, що виникають під час навчання в разі роботи з інформаційними ресурсами Інтернету. Зазначено, що під час розроблення курсів дистанційного навчання викладач має приділити особливу увагу персональній пізнавальній діяльності студента (не вивченню, а навчанню), а також володіти різними видами навчальної діяльності та формування у студентів необхідних умінь і знань. Наголошено ефективність групового навчання в контексті розвитку комунікативних компетентностей студентів, оскільки групове навчання дозволяє зменшити ізоляцію студентів і розширити можливості надання їм допомоги під час виконання завдань.

Ключові слова: компетентнісний підхід, вища освіта, заклади вищої освіти, студенти, дистанційна освіта, комунікативна компетентність

На початку XXI століття кожна європейська країна шукає шляхи підвищення якості освіти у вищій школі у відповідь на нові соціально-економічні потреби й очікування суспільства. Генеральний директор ЮНЕСКО Одрі Азулай у березні минулого року зазначила, що понад 1,5 млрд. молодих людей у 165 країнах не можуть відвідувати заняття через закриття загальноосвітніх шкіл, що зумовлено пандемією COVID-19. Запровадження карантину змусило заклади освіти пристосовуватися до нових умов надання освітніх послуг. Тому нині, як ніколи, актуальним залишається питання дистанційної освіти в умовах пандемії коронавірусу [7].

Система вищої освіти в Україні трансформується і пристосовується до нових умов: розробляються підходи та моделі освітнього процесу, триває адаптація викладачів і студентів до специфіки дистанційної освіти. Це, у свою чергу, передбачає набуття ними цифрових навичок і знань. Отже, проблема формування комунікативних компетентностей студентів в умовах дистанційної освіти є актуальною і вимагає подальшого вивчення.

Про значний вплив пандемії COVID-19 на вищу освіту у світі свідчать результати опитування президентів коледжів та університетів, яке проводилось Inside HE Ed за результатами дослідження Міжнародної асоціації університетів (IAU) (звіт від QS) [3]. Найактивніше проблематику вимушеної дистанційної освіти

вивчають науковці UNESCO [1]. Заслужують на увагу теоретичні та емпіричні напрацювання А. А. Олешка, О. В. Ровнягіна, В. Р. Годзя, В. Бакірова, М. Огаркова та інших науковців, пов'язані з розробкою дієвих заходів із підвищення якості онлайн навчання у вищій школі в умовах пандемії.

Різноманітні теоретичні аспекти дистанційної освіти у вищій школі висвітлені в наукових працях Т. Кішака, Д. Круглого, В. Бикова, Г. Козлакова, М. Козляра, І. Захарова, І. Дмитрієва, В. Віхмана та інших.

Проблема компетентності досліджена у працях С. Гончаренка, В. Бездухова, О. Дахіна, Б. Ельконіна, А. Маркова та інших авторів. Необхідність упровадження в навчальний процес закладів вищої освіти компетентнісного підходу досліджували Н. Лісовська, В. Анищенко, Л. Дибкова, А. Михайличенко, О. Овчарук, С. Шаров та інші. Трагування поняття “комунікативна компетентність” та її структури вивчали О. Добродора, Ю. Панфілова, І. Черезова, Б. Фурманець. Проблематику формування комунікативної компетентності студентів досліджували Т. Бутенко, М. Галицька, О. Корніяка, Панфілов Ю., Б. Фурманець.

Аналіз наукових досліджень за досліджуваною проблематикою свідчить, що різні аспекти впровадження компетентнісно орієнтованої і дистанційної освіти у закладах вищої освіти досить глибоко висвітлені в науковій літературі. Водночас проблеми формування у студентів комунікативних компетентностей в умовах дистанційної освіти висвітлені фрагментарно.

Мета роботи – дослідження процесу формування комунікативних компетентностей студентів в умовах дистанційної освіти.

Базові категорії компетентнісного підходу отримали нормативно-правове підґрунтя в державних освітніх стандартах; вони закріплені в Законі України “Про вищу освіту” [10] та прописані в документах Міжнародної комісії Ради Європи і програмі “DeSeCo” [2]. Рада Європи визначила такі п'ять ключових компетенцій, якими повинні володіти “молоді європейці”:

- політичні та соціальні (пошук спільних рішень і відповідальність за них, подолання конфліктних ситуацій, розвиток демократичних інституцій);
- взаємоповага, толерантність, терпимість;
- комунікативні (знання мови та застосування її в особистому і професійному спілкуванні);
- критичний аналіз інформації, володіння інноваційними технологіями;
- безперервне навчання впродовж життя [8].

Міжнародний департамент стандартів для навчання, досягнення та освіти (International Board of Standards for Training, Performance and Instruction (IBSTPI) трактує компетентність як спроможність кваліфіковано здійснювати діяльність, виконувати роботу чи завдання. Зазначається, що компетентність поєднує знання і навички, які дають змогу особистості виконувати свої функції, спрямовані на досягнення певних стандартів у професійній сфері або в окремому виді діяльності. Враховуючи це трактування, компетентність є більш широким поняттям, яке може містити сукупність певних компетенцій. Не дивлячись на те, що термін “комунікативна компетентність” часто вживають у педагогічній літературі, нині відсутнє його однозначне трактування. Часто під комунікативною компетентністю розуміють здатність встановлювати і підтримувати необхідні контакти з людьми. Комунікативна компетентність містить сукупність знань, умінь і навичок, що сприяють ефективному комунікативному процесу [4].

Формування комунікативної компетентності здобувачів вищої освіти і її структурних елементів є комплексним поняттям, яке можна трактувати як систему обґрунтованих педагогічних дій та цілеспрямованих заходів, що впроваджуються у науково-освітній процес закладу вищої освіти. Удосконалення комунікативної компетентності має супроводжуватися розвитком комунікативної мотивації, позитивного ставлення до творчого засвоєння вмінь і навичок задля вирішення проблемних або конфліктних ситуацій [5].

До початку карантинних обмежень використання інформаційно-комунікаційних технологій у навчальному процесі ЗВО України здебільшого розглядалось як можливість організувати і покращити самостійну та індивідуальну роботу студента або як частину змішаного навчання. “Положення про дистанційне навчання” було затверджене Наказом МОН України ще у 2013 році. Більшість ЗВО пропонували студентам використовувати інформаційно-комунікаційні технології для опрацювання принаймні частини навчального матеріалу [9].

Сучасна дистанційна освіта – це можливість віддаленого навчання та отримання необхідних знань у будь-який зручний час. Права та обов'язки учасників навчального процесу регулюються Концепцією розвитку дистанційної освіти і Положенням про дистанційну освіту. В Україні дистанційно можуть навчатися громадяни із середньою, професійною, вищою освітою, які мають можливість дистанційно виконувати завдання з використанням навчальних технологій. Навчальний процес базується на використанні різних комунікаційних засобів. Найбільш поширені такі моделі дистанційної освіти: 1) екстернат (базується на самостійному вивченні навчального матеріалу); 2) навчання в університеті; 3) співпраця різних навчальних закладів; 4) автономні освітні установи; 5) автономні навчальні системи; 6) дистанційне навчання з використанням мультимедійних програм [6].

Ефективність будь-якого виду дистанційної освіти включає чотири складники: 1) ефективна діяльність викладача і студента, незважаючи на географічну віддаленість; 2) використання педагогічних технологій; 3) ефективність підготовлених методичних матеріалів і методи їх передавання; 4) ефективність зворотного зв'язку [12].

Успішність та якість дистанційної освіти залежить від якості методичного забезпечення дисципліни, а також від майстерності викладачів, задіяних у цьому процесі. Якщо вважати, що ця форма навчання ефективна, доцільно розглянути такі основні її характеристики:

- курс дистанційного навчання передбачає детальне планування діяльності студента, формулювання конкретних цілей і завдань навчання, надання необхідних навчальних матеріалів для виконання завдань;
- інтерактивна взаємодія студентів і викладачів під час навчання, що сприяє інтенсивному їх спілкуванню та забезпечує можливість групового навчання;
- зворотний зв'язок для отримання викладачем достовірної інформації про рівень засвоєння навчального матеріалу студентами;
- вмотивованість студентів, що викликає цілеспрямовану їх активність, визначає вибір засобів і прийомів навчання, їх упорядкування задля досягнення мети;
- структура навчального дистанційного курсу повинна бути модульною для того, щоб студент усвідомлено відчув свій розвиток під час переходу від одного модуля до іншого, за власним бажанням чи під час засвоєння знань під керівництвом викладача. Необхідно зазначити, що об'ємні модулі або курси суттєво знижують вмотивованість студентів.

В умовах дистанційної освіти виникає необхідність спеціальної підготовки викладача до педагогічної комунікації. Більш ефективну взаємодію зі студентами забезпечують такі види його діяльності: встановлення комунікативних зв'язків, сприяння адаптації студентів; співпраця, спонукання, діагностика навчальних досягнень; використання для розвитку індивідуальних якостей студента різноманітних дидактичних методів. Викладач створює умови для виконання студентами репродуктивних і творчих видів діяльності, використовуючи різні засоби навчання, зокрема тестові завдання, відеоконференції, дискусії, тренажери, голосові листи, форуми тощо. Це сприяє досягненню навчальної мети [11].

Інтернет дає можливість студентам брати участь у дискусіях, демонструвати активність, перевіряти свої можливості, пропонувати до друку статті, репортажі; це відкритий форум, в якому всі бажаючі можуть опублікувати свої роботи. У кінці кожної роботи має бути зазначена електронна адреса автора, що дає змогу обмінюватися думками шляхом зворотного зв'язку. Переписку організують із метою виконання спільних проєктів, обміну думками, обговорення поточних проблем. Під час дистанційної освіти студенти використовують значну кількість Інтернет-ресурсів: навчальних матеріалів, інформаційних ресурсів.

Водночас під час навчання виникають певні проблеми в разі роботи з інформаційними ресурсами Інтернету. Слід обмежити доступ студентів до легкодоступних інформаційних Інтернет-ресурсів без їх ретельної методичної обробки. Викладачу або розробнику курсів дистанційного навчання перед використанням Інтернет-ресурсів слід продумати такі моменти: по-перше, використання загальних концептуальних методів навчання; по-друге, розсортування видів діяльності, ідентичних навчальним методам, педагогічним технологіям, системам вправ, особливостям курсу; по-третє, ретельна підготовка студентів до цих видів діяльності (наприклад, робота з електронним текстом, пошук інформації у заздалегідь підготовленому електронному каталозі, участь у дискусії, проєктній діяльності, врахування особливостей виконання спільної діяльності в міні-групах).

Інша проблема, що виникає в разі роботи з інформаційними ресурсами Інтернету, спричинена тим, що студент під час навчання може надмірно захопитися інформаційними технологіями й забути про основну мету оволодіння предметом навчання.

Під час розроблення курсів дистанційного навчання викладач повинен приділити особливу увагу таким концептуальним педагогічним положенням: персональній пізнавальній діяльності студента (не вивченню, а навчанню); володінню різними видами навчальної діяльності, формуванню необхідних умінь і знань. За дистанційного навчання, з одного боку, відбувається гнучка система отримання знань у зручному місці та у зручний час, а з іншого – студент повинен уміти працювати з автентичною інформацією, розміщеною в мережі Інтернет, а також із дослідницькими, пізнавальними, електронними довідниками та словниками.

Відповідно до мети курсу викладач має підібрати навчальний матеріал, структурувати курс (гіпертекстові матеріали, web-сторінки), спланувати групову роботу (міні-групи, конференції, аудіо- і відеоконференції), організувати системні консультації із куратором серверу, в кожному навчальному курсі відзначити позитивні емоційні наміри та підтримати формування компетенцій [12].

Зазначимо, що навіть короткий період навчання у груповому режимі значно підвищує ефективність дистанційного навчання. Груповий режим дозволяє найбільш широко використовувати переваги дистанційного навчання, зокрема зменшити ізоляцію студентів і розширити можливості надання їм допомоги під час виконання завдань.

Висновки. Компетентнісний підхід є тією концептуальною основою, на якій здійснюється підготовка фахівців у закладах вищої освіти; його роль у навчальному процесі полягає не стільки в інформуванні студента, скільки у здатності навчити його вирішувати проблеми, які можуть виникнути як у професійному, так і в повсякденному житті.

Формування комунікативної компетентності студентів та її структурних елементів можна розглядати як систему обґрунтованих педагогічних дій і цілеспрямованих заходів, які впроваджуються в науково-освітній процес закладу вищої освіти.

Дистанційна форма навчання популярна серед студентів через її навчальну ефективність. Успішність та якість дистанційної освіти в багатьох випадках залежить від організації та якості методичних матеріалів, що використовуються, а також від майстерності викладачів, задіяних у навчальному процесі.

У контексті формування комунікативної компетентності дистанційна освіта сприяє інтенсивному спілкуванню студента і викладача, дає змогу організувати інтерактивне групове навчання. Під час дистанційного навчання відбувається зворотній зв'язок для отримання викладачем інформації про засвоєння студентами навчального матеріалу на належному рівні.

Використана література:

1. Annual Report 2019. UNESCO Institute for Lifelong Learning, 2020. URL: <https://uil.unesco.org/uilsannual-report-2019> (дата звернення: 09.08.2021).
2. Definition and Selection of Key Competencies. Executive Summary. URL: <http://www.deseco.admin.ch/bfs/deseco/en/index/02.html>. (дата звернення: 11.08.2021).
3. Бакіров В., Огарков М. Пандемія може назавжди змінити вищу освіту. *Дзеркало тижня*. 2021. 16 січня. URL: <https://zn.ua/ukr/EDUCATION/pandemija-mozhe-nazavzhdi-zminiti-vishchu-osvitu.html> (дата звернення: 08.08.2021).
4. Гавриляк Л.С. Комунікативна компетентність як складова професійної підготовки сучасного фахівця. *ЛОГОС. Мистецтво наукової думки*. 2019. № 3. С. 70-73.
5. Гладких Г.В., Шаров С.В. Напрями формування комунікативної компетентності студентів. *Інноваційна педагогіка*. 2019. Вип. 11. Т. 1. С. 70-74.
6. Дистанційна освіта. *Міністерство освіти і науки України*, 2021. URL: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/visha-osvita/distancijna-osvita> (дата звернення: 11.08.2021).
7. Кішчак Т. Covid-19 та дистанційне навчання у закладах вищої освіти: аналітичний огляд наукових публікацій з міжнародних видань. *НУБіП України*, 2021. URL: <https://nubip.edu.ua/node/79877> (дата звернення: 10.08.2021).
8. Красільнікова О. Компетентнісний підхід як основа філософії освіти. *Вісник Київського національного торговельно-економічного університету*. 2018. № 1. С. 147-156.
9. Круглий Д. Принципи викладення навчальних матеріалів для платформ дистанційної освіти. *Social Work and Education*. 2020. Вип. 7, № 3. С. 514-523.
10. Про вищу освіту: Закон України № 1556-VII від 01. 07. 2014. *Вища освіта: інформаційно-аналітичний портал про вищу освіту в Україні та за кордоном* [сайт]. URL: <http://vzn.org.ua/zakonodavstvo/111-zakon-ukrayiny-pro-vyschu> (дата звернення: 11.08.2021).
11. Рязанцева О.В. Уміння викладача дистанційної системи освіти, необхідні для успішної комунікативної взаємодії з учасниками навчального процесу. *Молодий вчений*. 2016. № 12.1 (40). С. 532-535.
12. Толеубаева З.М. Формирование коммуникативной компетенции при дистанционном обучении языку. *Достижения вузовской науки*. 2015. № 17. С. 55-60.

References:

1. Annual Report 2019 (2020). UNESCO Institute for Lifelong Learning. URL: <https://uil.unesco.org/uilsannual-report-2019>.
2. Definition and Selection of Key Competencies. Executive Summary (2005). URL: <http://www.deseco.admin.ch/bfs/deseco/en/index/02.html>.
3. Bakirov V., Oharkov M. Pandemiya mozhe nazavzhdy zminyty vyshchu osvitu [A pandemic can change higher education forever]. *Dzerkalo tyzhnya*. 2021. 16 sichnya. URL: <https://zn.ua/ukr/EDUCATION/pandemija-mozhe-nazavzhdi-zminiti-vishchu-osvitu.html> [in Ukrainian].
4. Havrylyak L.S. (2019). Komunikatyvna kompetentnist' yak skladova profesiynoyi pidhotovky suchasnoho fakhivtsya [Communicative competence as a component of professional training of a modern specialist]. *LOHOS. Mystetstvo naukovoyi dumky*, Nr. 3. Pp. 70-73 [in Ukrainian].
5. Hladkykh H.V., Sharov S.V. (2019). Napryamy formuvannya komunikatyvnoyi kompetentnosti studentiv [Directions of formation of communicative competence of students]. *Innovatsiyna pedahohika*, 2019. Vol. 11. T. 1. Pp. 70-74 [in Ukrainian].
6. Dystantsiyna osvita (2021) [Distance education]. *Ministerstvo osvity i nauky Ukrayiny*. URL: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/visha-osvita/distancijna-osvita> [in Ukrainian].
7. Kishchak T. (2021). Covid-19 ta dystantsiynne navchannya u zakladakh vyshchoyi osvity: analitychnyy ohlyad naukovykh publikatsiy z mizhnarodnykh vydan' [Covid-19 and distance learning in higher education institutions: an analytical review of scientific publications in international publications]. *NUBiP Ukrayiny*. URL: <https://nubip.edu.ua/node/79877> [in Ukrainian].
8. Krasil'nikova O. (2018). Kompetentnisnyy pidkhid yak osnova filosofiyi osvity [Competence approach as a basis of philosophy of education]. *Visnyk Kyyivs'koho natsional'noho torhovel'no-ekonomichnoho universytetu*, Nr. 1. Pp. 147-156 [in Ukrainian].
9. Kruhlyy D. (2020). Pryntsypy vykladennya navchal'nykh materialiv dlya platform dystantsiynoyi osvity [Principles of teaching materials for distance education platforms]. *Social Work and Education*, Vol. 7, Nr. 3. Pp. 514-523 [in Ukrainian].
10. Pro vyshchu osvitu [About higher education]: Zakon Ukrayiny № 1556-VII vid 01.07.2014. *Vyshcha osvita: informatsiyno-analitychnyy portal pro vyshchu osvitu v Ukrayini ta za kordonom* [sayt]. URL: <http://vzn.org.ua/zakonodavstvo/111-zakon-ukrayiny-pro-vyschu> [in Ukrainian].
11. Ryazantseva O.V. (2016). Uminnya vykladacha dystantsiynoyi systemy osvity, neobkhidni dlya uspishnoyi komunikatyvnoyi vzayemodiyi z uchasykamy navchal'noho protsesu [Skills of a teacher of distance education system, necessary for successful communicative interaction with participants of educational process]. *Molodyy vchenyy*, Nr. 12.1 (40). Pp. 532-535 [in Ukrainian].
12. Toleubayeva Z.M. (2015). Formirovaniye kommunikativnoy kompetentsii pri distantsionnom obuchenii yazyku [Formation of communicative competence in distance language teaching]. *Dostizheniya vuzovskoy nauki*, Nr. 17. Pp. 55-60 [in Russian].

Oleksiienko L. A., Bohatyryova G. A., Boichuk N. A. Formation of communicative competencies of students in the conditions of distance education

The article highlights the problems of theory and practice of competency-based learning in higher education. The formation of communicative competence of higher education seekers is characterized as a complex concept that is a system of sound pedagogical actions and purposeful measures that are implemented in the scientific and educational process of higher education. The content of the concept of "distance learning" as an opportunity for distance learning and obtaining the necessary knowledge at any convenient time is defined and the main characteristics of distance learning are considered. It is emphasized that the formation of communicative competencies of students in distance learning provides the following activities of the teacher: establishing communication links, promoting student adaptation, cooperation, motivation, diagnosis of academic achievement, use of various didactic methods to develop individual student qualities. It was found that the most common models of distance learning are external studies, university studies, cooperation of different educational institutions; autonomous educational institutions, autonomous educational systems; distance learning using multimedia programs. The components of the effectiveness of distance learning (effective activities of teachers and students, the use of pedagogical technologies, the effectiveness of prepared teaching materials, the effectiveness of feedback). The effectiveness of distance learning based on computer communications is analyzed. At the same time, the problems that arise in the learning process when working with information resources from the Internet are identified. It is noted that when developing distance learning courses, the teacher must pay special attention to the personal cognitive activity of the student (not study, but learning), and must have different types of learning activities, the formation of students' necessary skills and knowledge. Emphasis is placed on the effectiveness of group learning in the context of the development of communicative competencies of students, as group learning can reduce the isolation of students and expand the opportunities to help them with tasks.

Key words: competence approach, higher education, higher education institutions, students, distance learning, communicative competence.

УДК 796:617.572-053.8-085

DOI <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2021.82.27>

**Рибалко П. Ф., Русин Л. П., Шанта І. Ф.,
Титович А. О., Лазоренко С. С., Хацяюк О. В.**

СУТНІСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ ФАХІВЦІВ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ ДО ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДИКИ КІНЕЗІОТЕЙПУВАННЯ

Враховуючи той факт, що тренувальна та змагальна діяльність спортсменів може бути припинена на певний термін через отримання ними травми, відзначено актуальність організації відповідних заходів із фізичної терапії та ерготерапії, які забезпечать прискорене їх відновлення. Відповідно до вищезазначеного підкреслено необхідність розроблення і впровадження в освітній процес майбутніх тренерів, а також діючих тренерів (фахівців фізичної підготовки і спорту) в системі підвищення їх кваліфікації прикладних методик фізичної терапії (ерготерапії), що передбачають використання засобів кінезіологічного тейпування.

Головною метою роботи є визначення сутності і структури формування готовності тренерів (фахівців фізичного виховання і спорту) до використання методики кінезіотейпування в системі багаторічної підготовки спортсменів, які спеціалізуються в однокласниках.

Унаслідок теоретичного дослідження членами науково-дослідної групи визначено сутнісні характеристики формування готовності тренерів (фахівців фізичного виховання і спорту), що спеціалізуються в однокласниках, до використання методики кінезіотейпування в системі багаторічної підготовки спортсменів як особистісного утворення, що формується засобами цілеспрямованого та акцентованого педагогічного впливу на формування у тренерів (фахівців фізичного виховання і спорту) готовності швидко відновлювати атлетів на різних етапах фізичної терапії (ерготерапії) після травм, хвороб опорно-рухового апарату тощо з використанням сучасних методик кінезіологічного тейпування), а також до організації системи багаторічної підготовки спортсменів із урахуванням позитивного ефекту сертифікованих аплікаційних стрічок. Формування готовності тренерів, що спеціалізуються в однокласниках, до використання методики кінезіотейпування в системі багаторічної підготовки спортсменів забезпечує узгодження ними знань про зміст і структуру професійної тренерської діяльності, вимог цієї діяльності до рівня володіння методикою кінезіологічного тейпування різних частин тіла спортсмена на етапі його фізичної терапії, сформованих компетентностей до організації навчально-тренувального процесу, а також змагальної діяльності зі сформованими та усвідомленими спортсменом під час професійного розвитку можливостями її потребами.

Перспективним напрямом подальших наукових досліджень автори вбачають визначення критеріїв та рівнів сформованості готовності фахівців фізичного виховання і спорту (на прикладі тренерів, які спеціалізуються в однокласниках) до використання методики кінезіологічного тейпування у професійній діяльності.

Ключові слова: кінезіологічне тейпування, методика, однокласники, педагогічне моделювання, сутнісні характеристики, спорт, тренери, фізичне виховання